ENTER ทดลองอ่าน
ENTER ทดลองอ่าน
ENTER ทดลองอ่าน

ENTER
ทดลองอ่าน

ENTER
ทดลองอ่าน

สัมผัสโลกเหนือจินตนาการ
ไปกับเอ็นเธอร์บุ๊คส์

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวและความประทับใจ กับ เอ็นเธอร์บุ๊คส์ ได้ที่
www.facebook.com/enterbooks

คำนำ

จากเล่มที่แล้วเหล่าแม่มดต้องเผชิญหน้ากับสัตว์ประหลาดและสัตว์อสูรในภูเขาหิมะที่ดาหน้ากันเข้ามา แต่ต่อให้ศัตรูจะน่าหวาดหวั่นเพียงใด พวกเธอที่ถือครองทั้งพลังวิเศษและสิ่งประดิษฐ์จากยุคใหม่ไว้ในมืออย่อมไม่มีทางพ่ายแพ้ นอกจากจะเอาชนะพวกมันมาได้แล้ว บรรดาแม่มดยังกอบโกยข้อมูลที่เป็นประโยชน์กลับมาให้โรแลนด์วิเคราะห์ต่อด้วย

ส่วนสถานการณ์ภายในอาณาจักรเกรย์คาสเซิลก็ใช่ว่าจะราบรื่นโดยสิ้นเชิง เดิมทีขุนนางในดินแดนตะวันออกล้วนเป็นคนของทอว์ฟีคมาตั้งแต่เมื่อครั้งยังเป็นเจ้าชายลำดับที่สอง พวกเขาไม่มีทางยอมรับพระราชาองค์ใหม่ที่มาพร้อมข่าวลือว่าจะล้มล้างระบบศักดินาแน่นอน แล้วโรแลนด์จะรับมือกับเรื่องนี้อย่างไร ขอเชิญทุกท่านร่วมติดตามในเล่มกันได้เลย!

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บุ๊คส์

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่แต่งขึ้นจากจินตนาการของผู้เขียน
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

เนื้อหามีประเด็นอ่อนไหวเกี่ยวกับความรุนแรง ฆาตกรรม
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

ประวัตินักเขียน

เอ้อร์มู่ ชื่อจริงคือเฉิน รุ่ย เกิดเมื่อปี 1985 ที่มณฑลหูหนาน จบการศึกษาจากคณะวิศวกรรมศาสตร์ สาขาวิศวกรรมโยธา อาชีพหลักคือวิศวกรโยธา อาชีพรองคือการเป็นนักเขียน เขาชื่นชอบงานเขียนประเภทวิทยาศาสตร์-แฟนตาซี และยังสนใจประวัติศาสตร์พัฒนาการด้านอุตสาหกรรมอีกด้วย

งานเขียนแรกสุดของเอ้อร์มู่เริ่มต้นขึ้นบนแพลตฟอร์มออนไลน์ JJWXC เมื่อปี 2005 แต่เรื่องแรกของเขาเนื้อหาค่อนข้างสั้น ต่อมาเขาได้เข้ามาเป็นนักเขียนนิยายบนแพลตฟอร์มออนไลน์ในเครือ Yuewen Group ก่อนจะเข้าร่วมเป็นสมาชิกของสมาคมนักเขียนแห่งประเทศจีนในปี 2018 จึงถือได้ว่าเป็นผู้เชี่ยวชาญที่มีประสบการณ์ในด้านการเขียนมาสิบกว่าปี

'ปล่อยแม่มดคนนั้นซะ' ผลงานจากปี 2016 ของเขา เหมาะสมอย่างยิ่งกับคุณลักษณะสำหรับงานเขียนยุคใหม่ที่ว่า 'ยิ่งยาวยิ่งสนุก' และถึงแม้จะเป็นเช่นนี้ เขาก็ยังคงไม่ทิ้งอาชีพเดิม

เอ้อร์มู่ไม่ได้แยกตัวตนของการเป็นนักเขียนและวิศวกรออกจากกันแต่อย่างใด ตรงกันข้ามเขากลับรู้สึกว่าเนื้อหาของการทำงานคือส่วนหนึ่งของประสบการณ์ในชีวิตคนเรา และยังช่วยในเรื่องของจินตนาการและการเขียนได้อีกด้วย ซึ่งโดยทั่วไปแล้วเขาจะใช้มันในการวางพล็อตเรื่องแบบละเอียด จากนั้นจึงค่อยเริ่มลงมือเขียน

เอ้อร์มู่

"นับแต่วันนี้ไป เมืองเรดริเวอร์...และดินแดนที่อยู่โดยรอบ
จะตกเป็นของพระราชาแห่งเกรย์คาสเซิล หรือก็คือของข้านั่นเอง
นอกจากนี้จะไม่มีการแบ่งที่ดินศักดินาให้อีก พูดอีกอย่างได้ว่า..."
เขาเว้นช่วงเล็กน้อย
"ทุกคนที่อยู่ ณ ที่นี้จะไม่ใช่ขุนนางที่ได้รับการสืบทอดตำแหน่ง
จากบรรพบุรุษอีกต่อไป"

ตอนที่ 809
ช่วงเวลาวิกฤต

เวลานี้เหล่าทหารเริ่มตั้งตัวได้แล้ว ภายใต้สถานการณ์ที่ไม่สามารถปรับปากกระบอกปืนกลหนักอีกกระบอกได้ทัน พวกเขาจึงได้แต่ต้องคว้าปืนยาวลูกโม่ที่สะพายอยู่ด้านหลังออกมายิง

ดาบที่เสียบคาอยู่บนร่างสัตว์ประหลาดกลายเป็นตัวชี้เป้าชั้นดี ภายในระยะยิงแค่สิบก้าว ปืนยาวลูกโม่แทบจะไม่มีทางพลาดเป้าเลย เหล่าทหารตลอดจนไบรอันพากันสาดกระสุนออกไป ห่ากระสุนแล่นผ่านศีรษะของเอดิธ ใกล้เสียจนเธอถึงกับได้ยินเสียงมันวิ่งฝ่าอากาศดังฟิ้ว

เธอหันกลับไปมอง อากาศที่บิดเบี้ยวพลันหยุดนิ่ง สัตว์ประหลาดตัวหนึ่งปรากฏกายขึ้นจากความว่างเปล่า ลำตัวของมันในตอนที่ยืนตรงสูงเกือบหกฟุตทีเดียว เรียกได้ว่าสูงกว่าผู้ใหญ่คนหนึ่งเสียอีก นอกจากจะมีขาหน้าที่แหลมคมเหมือนเคียวแล้ว ตรงลำตัวของมันยังมีขาอีกเจ็ดถึงแปดคู่ ทั่วทั้งตัวมีเปลือกสีน้ำตาลเทาห่อหุ้มอยู่ ดูแล้วชวนให้ขนลุกไม่น้อย โชคดีที่เปลือกของมันไม่สามารถกันลูกกระสุนที่ยิงในระยะใกล้ได้ หัวที่เรียวยาวเหมือนตั๊กแตนจึงถูกยิงทะลุเป็นรูใหญ่เท่ากำปั้น ตัวของมันกระตุกเล็กน้อยก่อนจะล้มลงไปกองกับพื้นพร้อมกับ

เลือดที่ไหลทะลัก

"ถอยไป!" ด้านหลังเอดิธพลันมีเสียงตะโกนบอก

ดาบยักษ์เล่มหนึ่งลอยมาพร้อมกับเสียงตะโกน คมดาบแหวกอากาศอย่างรวดเร็วและรุนแรงจนเกิดเสียงดังวูบ ดาบเล่มนั้นถูกขว้างไปยังด้านหน้าของหน่วยปืนกลที่หนึ่ง ก่อนจะกระแทกสัตว์ประหลาดอีกสองตัวให้กระเด็นลอยออกไป อากาศที่เป็นลอนคลื่นเองก็หายไปด้วย

แม่มดลงทัณฑ์แห่งพระเจ้าหลายคนรีบวิ่งข้ามตัวเธอไป จากนั้นก็ยกดาบฟันสัตว์ประหลาดที่ยังไม่ทันได้ลุกจนตัวขาดเป็นสองท่อน

กองหนุนมาเสียที เอดิธถอนหายใจโล่งอก

ศัตรูมีจำนวนไม่มาก เมื่อสูญเสียความได้เปรียบจากการพรางตัวไม่นานพวกมันก็ถูกแม่มดลงทัณฑ์แห่งพระเจ้าฟันจนตัวขาดเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย

ยิ่งไปกว่านั้นเธอยังสังเกตเห็นว่าในตอนที่สัตว์ประหลาดเข้าไปใกล้แม่มดลงทัณฑ์แห่งพระเจ้า รูปร่างของพวกมันคล้ายจะดูแปลกไปอย่างเช่นร่างกายครึ่งหนึ่งยังหายตัวอยู่ แต่อีกครึ่งกลับถูกบีบให้คืนร่างเดิม เหมือนว่าความสามารถในการพรางตัวพลันใช้ไม่ได้อย่างไรอย่างนั้น

"เจ้าไม่เป็นไรใช่หรือไม่" แม็กกี้พยุงเอดิธขึ้นมา "พวกเรามองเห็นศัตรูพวกนี้ตั้งแต่อยู่ในผนังถ้ำ เสียดายที่ยังมาช้าเกินไป"

"ใช้หินเวทมนตร์หลากสีหรือ"

"ใช่แล้ว" ชายหนุ่มรูปร่างสูงใหญ่อีกคนเดินมายืนตรงหน้าเธอ "พวกข้าจะจัดการที่นี่เอง อาวุธของคนธรรมดารับมือกับสถานการณ์พวกนี้ได้ไม่ดีเท่าไร เจ้าไปแจ้งคนที่อยู่ด้านบนที แล้วก็พาแม่มดลงทัณฑ์แห่งพระเจ้าลงมาอีกสักสี่หรือห้าคน"

เอดิธคุ้นว่าอีกฝ่ายชื่อเบ็ตตี้ เธอยังคงถามต่อว่า "พวกเจ้าทำลายการพรางตัวของพวกมันได้หรือ"

"ใช้วิธีคล้ายกับศิลาลงทัณฑ์แห่งพระเจ้านั่นล่ะ" ชายคนนั้นยักไหล่ "ตอนนี้ดูแล้วเหมือนจะทำให้ความสามารถในการพรางตัวของพวกมันหายไปได้แค่ระยะสั้นๆ เท่านั้น"

"พวกเขาก็พกศิลาลงทัณฑ์แห่งพระเจ้า เหตุใดกลับมองไม่เห็นพวกมัน..." ไบรอันกัดฟันถามพลางมองไปยังศพทหารทั้งสามที่นอนอยู่บนพื้น

"นั่นไม่ใช่เรื่องแปลกอะไร" เบ็ตตี้ตอบด้วยน้ำเสียงราบเรียบ "แสงสว่าง ระยะห่าง สมาธิ ทั้งหมดนี้ล้วนมีผลกระทบต่อการสังเกตของพวกเรา ศิลาลงทัณฑ์แห่งพระเจ้าทั่วไปมักจะแสดงผลได้ไม่เกินสองก้าว ช่วงเวลาที่ศัตรูเปิดเผยตัวก็แค่ชั่วพริบตา ยิ่งอยู่ในสภาพแวดล้อมมืดสลัวเช่นนี้ ไม่แปลกหรอกที่พวกเขาจะมองไม่เห็นพวกมัน"

เอดิธถึงกับถอนหายใจออกมา ใช่แล้ว ตอนที่เธอสังเกตเห็นสัตว์ประหลาดเผยร่างออกมาครึ่งตัว ส่วนใหญ่ก็มักจะเกิดขึ้นระหว่างที่สองฝ่ายปะทะกัน ด้วยความยาวของขาหน้าและความได้เปรียบในการลอบโจมตี กว่าคนธรรมดาจะรับรู้ถึงความผิดปกติก็สายไปเสียแล้ว นอกเสียจากจะเอาศิลาลงทัณฑ์แห่งพระเจ้ามาฝังไว้ล่วงหน้า หาไม่แล้วกองทัพที่หนึ่งก็ไม่มีทางรับมือกับศัตรูเช่นนี้ได้เลย

"บัดซบเอ๊ย!" ไบรอันเหวี่ยงกำปั้นอย่างแรง "หากรู้เช่นนี้ข้าน่าจะส่งรั้วลวดหนามลงมาก่อน!"

"รีบกลับไปเถอะ ข้ารู้สึกว่าในถ้ำยังอาจจะเกิดเรื่องขึ้นอีก" เบ็ตตี้เร่งอีกครั้ง "เสียงร้องประหลาดเมื่อครู่นี้ทำเอาทั่วทั้งภูเขาหิมะสะท้านสะเทือนไปตามๆ กัน"

"เจ้าก็ได้ยินหรือ" เอดิธถามอย่างแปลกใจ

"พวกเราสูญเสียประสาทสัมผัสส่วนใหญ่ไปทำให้การมองเห็นและการได้ยินคมชัดมากขึ้น..." อีกฝ่ายเหลือบมองเธอก่อนจะพูดต่อ "คิดไม่ถึงว่าคนธรรมดาจะทำเช่นนี้ได้ด้วย"

ใช่จริงๆ ด้วย ก่อนหน้านี้ข้าไม่ได้คิดไปเอง เอดิธคิดก่อนจะพยักหน้า เธอถอดศิลาลงทัณฑ์แห่งพระเจ้าแล้วโยนไว้ข้างปืนกลหนัก จากนั้นก็ดึงไบรอันและคนอื่นๆ ไปยืนล้อมรอบแม็กกี้ เรืออาร์คเวทมนตร์เริ่มดำดิ่งสู่ใต้ดินแล้วค่อยไต่ขึ้นไปตามผนังถ้ำ แม้นายกองปืนจะไม่ค่อยยินดีที่ต้องมอบให้แม่มดของทาคิลาเป็นคนจัดการในสนามรบ แต่สุดท้ายเขาก็ตัดสินใจตามสถานการณ์ในภาพรวม เพราะหากแม่มดลงทัณฑ์แห่งพระเจ้าลงไปสู้กับศัตรู พวกเขาก็ไม่สามารถยิงปืนออกไปได้โดยไม่สนใจพวกเดียวกันเอง

เห็นได้ชัดว่าคนที่ประจำอยู่บนหอคอยหินสีดำไม่รู้เรื่องการต่อสู้ที่เกิดขึ้นด้านล่าง พวกเขาต่างใช้เชือกมัดกระโจม ศิลาลงทัณฑ์แห่งพระเจ้า และอาวุธปืนพร้อมกระสุนเพื่อส่งลงไปอย่างต่อเนื่อง หลังไบรอันตะโกนบอกให้ทุกคนหยุดมือ พวกเขาก็ไม่ได้นั่งกระเช้ากลับขึ้นไปยังปากหลุม หากแต่โดยสารเรืออาร์คเวทมนตร์ของแม็กกี้ต่อ

ขณะเรือกำลังจะถึงปากหลุมที่หนอนกลืนกินตกลงมา ด้านบนกลับมีเสียงปืนดังสนั่นดั่งห่าฝนที่เทลงมาในถ้ำ! นี่หมายความว่ากองทัพที่หนึ่งซึ่งประจำการอยู่ตรงป้อมรักษาการณ์กำลังกระหน่ำยิงอย่างเต็มที่!

ทุกคนสีหน้าเปลี่ยนไปทันที แม็กกี้รีบเร่งความเร็วจนใบหน้าแดงก่ำ

หลังเรืออาร์คเวทมนตร์ขึ้นมาถึงพื้นดิน เอดิธก็ต้องเบิกตาโต

เธอเห็นแขนขาและเครื่องในกระจายอยู่เต็มไปหมด ราวกับว่าเมื่อครู่เพิ่งมีห่าฝนซากศพตกลงมา ปืนกลสามกระบอกเรียงแถวหน้ากระดานระดมยิงใส่ด้านบนของถ้ำมืดตามคำสั่งของซิลเวีย ส่วน

ปืนยาวลูกโม่กับกองแม่นปืนคอยรับผิดชอบมุมอับบนศีรษะ พวกเขาไม่จำเป็นต้องเล็งศัตรู เพียงแค่ตั้งกระบอกปืนขึ้นแล้วยิงเลียบผนังถ้ำไปก็พอ

"ศัตรูคือตัวอะไร" ไบรอันคว้าตัวทหารนายหนึ่งมาถาม

"สัตว์อสูรขอรับ!" ทหารรายงานขณะรีบเติมกระสุน "สัตว์อสูรกลุ่มหนึ่งแห่กันลงมาจากด้านบนของภูเขาหิมะขอรับ!"

"บัดซบ! เหตุใดจู่ๆ พวกมันถึงได้แห่กันเข้ามาตอนนี้!"

ภายในใจเอดิธพลันมีความคิดอย่างหนึ่งแล่นเข้ามา

หรือเสียงอู้อี้นั่นจะใช้สำหรับเรียกพวกเดียวกัน?

เธอเคยอ่านหนังสือที่โรแลนด์เขียนเอาไว้ บนโลกนี้มีเสียงพิเศษอยู่หนึ่งชนิด หูของคนยากที่จะได้ยินเสียงนั้น แต่สิ่งมีชีวิตบางประเภทกลับได้ยินอย่างชัดเจน มิหนำซ้ำบางสายพันธุ์ยังสามารถสร้างเสียงประเภทนี้ไว้สื่อสารกับพวกเดียวกันเองได้ด้วย หรือตอนนี้พวกเธอกำลังเผชิญกับสถานการณ์ที่ว่าอยู่

แต่ข่าวที่ทำให้ทุกคนตื่นตระหนกไม่ได้มีเพียงข่าวเดียว ขณะที่ไบรอันกำลังตรวจดูสถานการณ์โดยรอบ ทหารอีกนายก็ถลันวิ่งเข้ามาในถ้ำ "ท่านไบรอัน คุณหนูเมซีพบว่าสัตว์อสูรที่อยู่ทางตะวันออกของป่าเร้นลับมีความเคลื่อนไหวผิดปกติ เหมือนว่าพวกมันจะไม่ได้บุกเข้าโจมตีเมืองเนเวอร์วินเตอร์อย่างที่พวกเราคิดเอาไว้ หากแต่กำลังมุ่งหน้ามาทางภูเขาหิมะขอรับ!"

"อะไรนะ นี่มัน..." นายกองปืนตกตะลึงไปทันที

"ท่านไบรอัน" ทหารรีบถามต่อ "พวกเราจะทำอย่างไรดีขอรับ"

"เหตุใดถึงเป็นเช่นนี้...เหตุใดถึงเป็นเช่นนี้..." ไบรอันมีสีหน้าเคร่งเครียด ปากเอาแต่พูดคำเดิมซ้ำไปซ้ำมา บนหน้าผากผุดเหงื่อไหลซึม

เจ้านี่ยังขาดประสบการณ์อยู่มาก เอดิธคิดพลางขมวดคิ้วมุ่น ในฐานะผู้บังคับบัญชา ไม่ว่าจะเกิดเหตุใดก็ห้ามแสดงความสับสนจนออกมาทางสีหน้า ยิ่งอยู่ต่อหน้าผู้ใต้บังคับบัญชายิ่งแล้วใหญ่

เธอกระแอมเล็กน้อย "เรื่องนี้ไม่ยาก ก่อนอื่นเรียกกองทัพที่หนึ่งซึ่งรักษาการณ์อยู่นอกภูเขาหิมะให้เข้ามารวมตัวที่ปากถ้ำ เช่นนี้แนวรบของเราก็จะหดเล็กลง ใช้ปืนกลแค่ไม่กี่กระบอกก็หยุดการบุกรุกของสัตว์อสูรได้แล้ว"

ไบรอันหันมองเธออยู่ครู่หนึ่งก่อนจะได้สติกลับมา "จะ...จะว่าไปมันก็ใช่"

"จากนั้นให้คุณหนูเมซีรีบติดต่อพระราชาโรแลนด์ พระองค์จะได้ทรงส่งกองหนุนมาเผื่อเกิดเหตุการณ์ไม่คาดฝัน ลูกกระสุนกับเสบียงของพวกเรายังต้องใช้แม่น้ำเรดริเวอร์ในการขนส่ง หากทิ้งค่ายที่รักษาเส้นทางน้ำไป พวกเราไม่มีทางสู้ในระยะยาวได้แน่" เอดิธพูดต่ออย่างรวดเร็วแต่ไม่ลนลาน "นอกจากนี้สัตว์อสูรว่ายน้ำไม่เป็น เรือซีเมนต์ไม่กี่ลำที่อยู่ด้านนอกก็ไม่ต้องถอนกำลังออกไป แค่ทิ้งทหารเอาไว้ตรงนั้นสักสิบนาย ให้พวกเขาคอยตรึงพวกสัตว์อสูรไว้และนำทางให้กับกองหนุนที่ตามมาทีหลัง

ส่วนสัตว์อสูรที่อยู่บนถ้ำ คุณหนูซิลเวียจะเป็นผู้รับผิดชอบเรื่องการนำโจมตีเอง ไม่มีอะไรน่าเป็นห่วง ศิลาลงทัณฑ์แห่งพระเจ้าที่ได้รับแจกมายังไม่ต้องสวมติดตัว ให้เอาไปฝังไว้บริเวณรอบๆ ป้อมรักษาการณ์แทน สุดท้ายอย่าลืมส่งแม่มดของทาคิลาลงไปด้านล่างหลุม เบ็ตตี้กำลังรอกำลังเสริมจากพวกเรา ต้องรวบรวมกองกำลังได้มากพอก่อน พวกนางถึงจะบุกเข้าไปตอนใต้ของลำธารแล้วช่วยพวกท่านอกาธากลับมาได้" เสียงของเธอคร่ำเคร่งทว่าหนักแน่น ทำให้คนที่อยู่โดยรอบเริ่มสงบสติลง "ยิ่งส่งแม่มดลงไปเร็วเท่าไรยิ่งดี

หากข้าเดาไม่ผิด จุดที่เสียงประหลาดดังออกมาน่าจะเป็นจุดสำคัญในการแก้ไขปัญหา"

ไบรอันสูดหายใจลึก "ข้าเข้าใจแล้ว ทำตามที่ท่านว่ามาเถอะ"

ตอนที่ 810
กลืนไม่เข้าคายไม่ออก

"อ่อก...ความรู้สึกเช่นนี้มัน...น่าคลื่นไส้จริงๆ"

อกาธาเลียบไปตามช่องทางเดินอาหารแคบๆ หลังปีนออกมาจากท้องของหนอนกลืนกินแล้ว เธอถึงกับยกมือปิดปากพร้อมส่งเสียงคล้ายจะอาเจียนออกมา "ข้ารู้สึกเหมือนถูกคนจับยัดใส่ถังที่มีแต่น้ำเหนียวๆ แล้วผลักให้กลิ้งขึ้นลงกำแพงหลายสิบรอบเลย"

"พูดเสียเห็นภาพเชียว" ไนติงเกลออกมาจากหมอกมายาอย่างไม่ทุกข์ร้อน ก่อนจะมองไปยังคนอื่นๆ ที่เปียกแฉะไปทั้งตัวพร้อมยักไหล่พูดว่า "หากไม่เป็นเพราะฟรานชนมุดผนังถ้ำหนีออกมา ตอนนี้พวกเราคงแย่กันแล้ว" เนื่องจากหมอกมายาสามารถโผล่ไปไหนมาไหนได้ทุกที่ เธอจึงไม่จำเป็นต้องเข้าไปอยู่ในท้องของหนอนกลืนกินเหมือนกับคนที่เหลือ ซ้ำยังไม่ต้องเจอกับการกระแทก น้ำเหนียวหนืดเละๆ และกลิ่นเหม็นเน่าด้วย

"ขออภัยด้วย...ข้าทำแรงไปหรือไม่" ฟรานถามอย่างระมัดระวัง

กลิ่นอันรุนแรงทำเอาอกาธาถึงกับคลื่นไส้ขึ้นมาอีกครั้ง

"แต่ข้าว่ามันก็...ไม่ได้เลวร้ายอะไรนะ" ไลต์นิ่งเช็ดน้ำเหนียวข้น

บนเส้นผมแล้วเอามาดม "ถูกหนอนยักษ์กลืนลงไปในท้อง จากนั้นปีน ออกมาโดยไม่มีอะไรเสียหาย นี่ถือเป็นประสบการณ์ชั้นยอดที่สุดเลย ไม่น่าจะมีนักผจญภัยคนใดเคยทำเช่นนี้มาก่อนแน่ๆ"

"พวกเจ้าอย่าบ่นมากนักเลย" เอเลน่ากลอกตา "สำหรับพวกข้า ที่สูญเสียสัมผัสไป การได้กลิ่นเหม็นๆ และรับรู้ถึงสัมผัสเหนียวหนืด ก็น่าอิจฉามากแล้ว"

เหล่าแม่มดลงทัณฑ์แห่งพระเจ้าพากันเห็นด้วยกับคำพูดนี้

"เอาล่ะ...ไม่ต้องพูดแล้ว" อกาธากระแอมเล็กน้อย ก่อนจะพูด เสียงแหบแห้งว่า "ปัญหาหลังจากนี้คือพวกเราควรจะทำอย่างไรกันดี"

เมื่อนึกถึงเรื่องที่เกิดขึ้น แม่มดทั้งหลายก็ยังคงรู้สึกหวาดกลัวอยู่ แม้ฟรานจะร้องเตือนแล้วก็จริง แต่การตอบสนองของร่างกายตาม สัญชาตญาณมักจะเร็วกว่าจิตใจเสมอ โดยเฉพาะในตอนที่มีเสียงร้อง แปลกๆ ดังขึ้น หลายคนยังเงยหน้ามองขึ้นไปทันที

ไม่มีใครมองเห็นรูปร่างที่แท้จริงของสัตว์ประหลาด สิ่งเดียวที่ สะกดพวกเธอไว้คือดวงตาสีแดงนับหมื่นนับพัน

เมื่อนึกโยงไปถึงหอคอยหินสีดำที่หนอนกลืนกินเขมือบลงไป ดวงตาจำนวนมากเหล่านั้นน่าจะจัดอยู่ในจำพวกเดียวกับปีศาจดวงตา ที่คอยเตือนภัยอยู่บนยอดหอคอย แต่สิ่งที่ต่างกันก็คือพื้นที่ที่ดวงตา เหล่านั้นครอบคลุมมีขนาดใหญ่กว่าปีศาจดวงตามาก เหมือนกับ ร่างกายที่มีดวงตาแปลกๆ งอกออกมาแล้วถูกตีจนแบนเป็นแผ่นเรียบ

หลังเสียงร้องประหลาดดังขึ้น ส่วนลึกของโบราณสถานก็พลัน มีสัตว์อสูรพันธุ์ผสมจำนวนมากแห่กันออกมาพุ่งเข้าใส่พวกเธอ จาก คำบอกเล่าของไนติงเกล จู่ๆ ภายในถ้ำก็มีจุดแสงของพลังวิเศษ สว่างวาบขึ้นมานับไม่ถ้วน พวกมันปรากฏขึ้นมากลางอากาศ ตามผนังถ้ำ ใต้ลำธาร บนเพดานมืดมิด และในร่างกายของสัตว์ประหลาด...

เรียกได้ว่าแทบจะกระจายอยู่ทั่วทุกที่ จุดแสงจากพลังวิเศษแห่ทะลักออกมาเหมือนสายน้ำ เสียงคำรามที่ดังเสียดแก้วหูกลบเสียงไหลรินของกระแสน้ำจนมิด ทั่วทั้งภูเขาหิมะราวกับตื่นจากความฝัน จากนั้นก็โจมตีใส่ผู้บุกรุกที่เข้ามาในภูเขาโดยไม่ได้รับอนุญาต

ในช่วงเวลาแห่งความเป็นความตาย ฟรานได้ตัดสินใจครั้งสำคัญ

เธอกลืนทุกคนลงท้องยกเว้นไนติงเกลแล้วจะหมุนตัวคิดจะมุดหนีไป ในตอนที่ร่างหนอนกลืนกินมุดเข้าไปในผนังถ้ำทั้งร่าง พวกสัตว์อสูรเองก็แห่ตามมาไล่งับหางของเธออย่างบ้าคลั่ง แม้จะมีไนติงเกลคอยคุ้มกัน แต่ก็ยังไม่อาจไล่ศัตรูที่ถาโถมกันมามากถึงเพียงนี้ได้

ฟรานอดทนต่อความเจ็บปวด หลังมุดเข้าไปได้สามสิบกว่าฟุต เธอค่อยออกแรงกลิ้งร่างกายอันใหญ่โตทับสัตว์อสูรที่อยู่ตรงหางจนแบนเหมือนพายเนื้อ จากนั้นก็ตวัดหางขึ้นไปฟาดเพดานถ้ำอย่างแรง หินและดินที่อยู่ด้านบนพลันถล่มลงมาปิดปากถ้ำเอาไว้ นั่นจึงทำให้พวกเธอสลัดหนีจากศัตรูมาได้

ส่วนเหล่าแม่มดที่ซ่อนตัวอยู่ในท้องก็ได้เจอกับประสบการณ์ที่ยากจะลืมเลือน แค่การสั่นสะเทือนจากการกลิ้งไปมาบนพื้น ตลอดจนตอนที่หางของเธอตวัดขึ้นไปฟาดเพดาน นั่นก็เพียงพอจะทำให้พวกเธออาเจียนจนหมดไส้หมดพุงแล้ว ไม่ต้องพูดถึงเรื่องที่ส่วนเก็บอาหารกับส่วนย่อยอาหารของหนอนกลืนกินอยู่ใกล้กันมาก กลิ่นของอาหารที่เหม็นเน่าทำเอาพวกเธอเกือบหายใจไม่ออก

แต่โชคดีที่ทุกคนต่างปลอดภัยดี

"ก่อนอื่น บอกพวกเราทีว่าเกิดอะไรขึ้นกันแน่" เอเลน่ามองไปทางฟราน "เหตุใดเจ้าถึงถูกขังอยู่ที่นี่"

"พื้นตรงนั้นคงถูกน้ำกัดเซาะจนเปราะ ระหว่างที่ข้าขุดอุโมงค์อยู่ชั้นหินใต้ตัวของข้าเลยทรุดกะทันหัน ข้าร่วงลงไปข้างล่างโดยไม่ทัน

ตั้งตัว จากนั้นก็กระแทกเข้ากับบางอย่างจนสลบไป" ฟรานตอบอย่างไร้เรี่ยวแรง "ตอนที่ตื่นขึ้นมา ข้าก็พบว่าตัวเองถูกหนอนล่องหนยกมาทิ้งเอาไว้ตรงนี้"

"อย่างนี้นี่เอง...พวกมันคิดว่าเจ้าเป็นร่างเปลือกกระมัง" เอเลน่าเลิกคิ้วขึ้นมา "โชคของเจ้ายังดีอยู่นะเนี่ย"

"ใช่ โชคดีที่ยังไม่ถูกจับกิน" ฟรานบ่นพึมพำ "แต่เสียดายตอนที่กำลังจะแอบหนีออกมา ข้ากลับเผลอเหลือบมองเพดานถ้ำเสียก่อน"

"พวกนั้นคือดวงตาเวทมนตร์ที่คอยเฝ้าดูหรือ" อกาธาถามเสียงขรึม

"ข้าไม่รู้ พริบตาที่ข้ามองเห็นมัน มันก็มองเห็นข้าทันที แต่เจ้าสัตว์ประหลาดตัวนั้นมีขนาดใหญ่กว่าปีศาจดวงตามาก" หนอนกลืนกินถอนหายใจเฮือก กลิ่นคาวถาโถมเข้าใส่หน้าทุกคนทันที "อุ๊ย ขออภัยด้วย...ปกติพวกเอเลน่าจะไม่ได้กลิ่น ข้าเลยไม่ค่อยได้ระวังเรื่องนี้..."

"แค่กๆ ไม่เป็นไร" แม่มดน้ำแข็งกลั้นหายใจอยู่ครู่หนึ่ง "เจ้าได้เห็นหน้ามันเต็มๆ หรือไม่"

"หลังจากที่ข้าถูกจับตัวไป มันก็ลงมาแช่ตัวในบึงน้ำของถ้ำนี้อยู่พักหนึ่ง..." ฟรานเงียบไปสักพักเหมือนกำลังคิดหาคำพูด "ข้าไม่รู้ว่าควรจะบรรยายรูปร่างหน้าตาของมันอย่างไรดี เจ้าสัตว์ประหลาดนั่นดูแล้วเหมือนกับเครื่องในที่ถูกทับจนแบน ด้านบนมีร่างของปีศาจดวงตาทับอยู่อีกชั้น ทั้งสองไม่ได้รวมร่างกันเป็นหนึ่งเดียว มันเหมือนถูกฝืนจับมารวมกันมากกว่า ข้ายังเห็นหนวดจำนวนมากกำลังเคลื่อนไหวอยู่ระหว่างพวกมัน ไม่รู้ว่าหนวดนั่นเป็นหนอนที่มีชีวิตหรือเป็นส่วนหนึ่งของร่างกายเจ้าสัตว์ประหลาดกันแน่ เพียงแต่อวัยวะภายในของเจ้าสัตว์ประหลาดมีขนาดใหญ่กว่าปีศาจดวงตามาก ต่อให้เป็นอสุรกายนรกก็ยังไม่อาจเทียบมันได้"

"หรือมันกำลังดูดกลืนปีศาจเข้าไป" ไนติงเกลพูดพร้อมขมวดคิ้ว

"นี่ไม่อาจถือว่าเป็นสัตว์อสูรพันธุ์ผสมทั่วไปได้แล้วกระมัง"

"พักเรื่องที่ว่ามันเป็นตัวอะไรเอาไว้ก่อนเถอะ ตอนนี้พวกเราควรรีบหาทางออกไปจากที่นี่" เอเลน่าตีปากยักษ์ของฟราน "จำไว้ว่าหากครั้งหน้าเจอเหตุการณ์เช่นนี้อีก รีบตะโกนบอกทุกคนให้ระวังก่อนแล้วค่อยบอกว่าให้ระวังอะไร เข้าใจหรือไม่"

"อื้อ..." อีกฝ่ายตอบรับอย่างเศร้าสร้อย

"เจ้ายังขยับได้หรือไม่"

"ข้าไม่มีแรงแล้ว..." ฟรานส่ายหัว "ข้าต้องกินถึงจะขยับร่างนี้ได้ ตอนที่ถูกจับอยู่ ข้าย่อยอาหารในท้องจนเกลี้ยงแล้ว"

"หากพวกเราเอาเสบียงมารวมกันเล่า" ไลต์นิ่งถาม

"น่าจะไม่เพียงพอให้นางขุดออกไปถึงร้อยก้าว" เอเลน่าสูดหายใจ "ตอนนี้ได้แต่รอกองหนุนหรือไม่ก็เสี่ยงฝ่าออกไปเท่านั้น"

"รออยู่กับที่ก็ถือเป็นความเสี่ยง" อกาธาบอกอย่างใจเย็น "พื้นที่ตรงนี้แคบเกินไป ไม่ถึงวันพวกเราต้องขาดอากาศหายใจตายคาที่แน่ๆ ต่อให้ซิลเวียสามารถระบุตำแหน่งของเราได้ พวกทหารก็ต้องฝ่าสัตว์อสูรพวกนั้นเข้ามาก่อนถึงจะเจอพวกเรา" เธอชะงักไปเล็กน้อย "อย่าลืมสิว่าศัตรูก็มีร่างเปลือกของหนอนกลืนกินอยู่เหมือนกัน"

"แต่ถ้าฝ่าออกไปตอนนี้ก็อาจถูกสัตว์อสูรเขมือบเอาได้" แม่มดลงทัณฑ์แห่งพระเจ้าทำสีหน้าลังเล "อีกอย่าง...ฟรานจะทำอย่างไรเล่า นางไม่อาจออกไปได้เหมือนกับพวกเรา ขืนทิ้งนางไว้แล้วศัตรูมาพบเข้า กระทั่งโอกาสที่นางจะต้านทานก็คงไม่มีแล้ว"

"เอาเป็นว่า...ให้ข้าออกไปตรวจดูสถานการณ์ข้างนอกก่อนแล้วกัน" ไนติงเกลหมุนตัว เหมือนว่าไม่อยากมีส่วนร่วมกับการตัดสินใจที่กลืนไม่เข้าคายไม่ออกนี้

"หากพวกเจ้าออกไปได้ก็ไม่ต้องสนใจข้าหรอก" ฟรานพลันพูด

ขึ้นมา "แม่มดของทาคิลาไม่เคยหวาดหวั่นต่อการเสียสละ แม้ข้าจะกลายสภาพมาเป็นเช่นนี้ ข้าเองก็ยังคงเป็นส่วนหนึ่งของทาคิลาตลอดไป จริงสิ ในท้องข้ามีของบางอย่างอยู่ บางทีมันอาจจะช่วยพวกเจ้าได้" พูดจบเธอก็ยืดหดร่างกาย ก่อนจะค่อยๆ คายเอากล่องเหล็กที่เลอะน้ำเหนียวหนืดออกมาหลายใบ

"นี่มัน..."

"กองทัพที่หนึ่งให้ข้าเอาอุปกรณ์ในการตั้งค่ายมาด้วย" ฟรานอธิบายพลางหอบหายใจ "พอพวกเขาบอกว่าของพวกนี้หนักเกินไป ไม่สะดวกที่จะขนย้าย ข้าเลยกลืนมันเข้าไป"

อกาธาไล่เปิดกล่องเหล็กดูทีละใบ ก่อนจะพบว่าด้านในมีเครื่องมือที่ใช้ในการขุดอย่างจอบ พลั่ว ลวดเหล็ก และในตอนที่เปิดกล่องเหล็กใบสุดท้ายขึ้นมา เธอถึงกับตะลึงไปทันใด

กล่องเหล็กใบนี้มีขนาดไม่ใหญ่นักแต่หนักอย่างมาก ด้านในนอกจากจะมีฟางข้าวยัดเอาไว้เพื่อกันกระแทกแล้ว มันยังมีกล่องไม้สิบกว่ากล่องวางซ้อนกันอย่างเป็นระเบียบ ด้านบนมีตัวหนังสือเขียนเอาไว้ว่า

'อุตสาหกรรมเคมีโรงงานที่สอง-สินค้าชุดที่ 64-ผ่าน'

ถ้าจำไม่ผิด พวกไนโตรเจนที่ถูกแยกส่วนออกมามักจะถูกส่งไปยังโรงงานนี้

ในกล่องนี้คือวัตถุระเบิดนั่นเอง

ตอนที่ 811
สู้กันในหมอกมายา

"เจ้าจะบอกว่านี่คืออาวุธที่สามารถถล่มภูเขาได้อย่างนั้นหรือ" หลังได้ยินแม่มดน้ำแข็งอธิบายให้ฟังแบบคร่าวๆ เอเลน่าถึงกับเบิกตาโต พร้อมพูดอย่างโมโหว่า "พวกเขาคิดกันบ้างหรือไม่ว่าหากเจ้านี่ระเบิดในท้องของฟรานจะทำอย่างไร"

หนอนกลืนกินที่อยู่ด้านข้างถึงกับตัวสั่นงั่กๆ

"ของที่พอกระทบกันแล้วระเบิดเป็นแค่สินค้าทดลองที่อยู่ในห้องทดลอง" อกาธาควานหาห่อท่อทองแดงจากกล่องเหล็กแล้วกางออกตรงหน้าอีกฝ่าย "หากไม่ใส่ของพวกนี้เข้าไปในตัวบรรจุวัตถุระเบิด แค่การกระแทกกับการเผาไหม้ธรรมดาไม่ทำให้มันระเบิดได้หรอก"

แม่มดลงทัณฑ์แห่งพระเจ้าคนอื่นต่างตื่นเต้นขึ้นมา พวกเธอได้ยินฟิลลิสหรือก็คือหมายเลขเจ็ดสิบหกเล่าเรื่องการฝึกซ้อมยิงปืนใหญ่มาสักพักแล้ว หลังย้ายมายังดินแดนตะวันตกของเกรย์คาสเซิลก็เคยเห็นกองทัพที่หนึ่งสู้รบกับสัตว์อสูรที่รุกรานอยู่ครั้งสองครั้ง พวกเธอจึงค่อนข้างคุ้นเคยกับอาวุธปืนดี แต่นี่เป็นครั้งแรกที่พวกเธอได้มาสัมผัสกับอาวุธชนิดนี้ในระยะใกล้เช่นนี้

"หากเอาไปเผาไฟจริงๆ มันจะไม่เป็นอะไรแน่หรือ ตอนระเบิดมันสว่างมากเชียวนะ ของเช่นนั้นน่าจะระเบิดได้ง่ายสิ"

"ดูแล้วเหมือนก้อนอิฐเลย..."

"เจ้านี่ใช้งานอย่างไร เอาท่อทองแดงเสียบเข้าไปแล้วจะระเบิดทันทีเลยหรือไม่"

"ใครจะไปกล้าใช้มันล่ะ"

อกาธาเองก็สับสนอยู่เหมือนกัน เธอเข้าใจอาวุธปืนของโรแลนด์แค่ในแง่หลักการทำงานคร่าวๆ เท่านั้น หากลงลึกถึงรายละเอียดว่ามันใช้งานอย่างไร เธอเองก็ไม่ได้รู้ไปมากกว่าพี่น้องแม่มดจากทาคิลาเท่าไรเลย

"อันที่ทำสัญลักษณ์สีแดงเอาไว้คือตัวจุดระเบิดที่ต้องใช้ไฟจุด" ในตอนนั้นเองไลต์นิ่งก็พลันเดินเข้ามาแล้วพูดอย่างคล่องแคล่วชำนาญว่า "ส่วนอันสีน้ำเงินคือตัวจุดระเบิดที่ต้องใช้มือดึง แค่ดึงเชือกเส้นเล็กที่พันอยู่ด้านนอกก็จุดระเบิดได้แล้ว ยังมีสัญลักษณ์สีเหลืองด้วย เช่นนั้นก็สามารถใช้กระแสไฟฟ้าจุดระเบิดได้เลย แต่เหมือนในถุงนี้จะไม่มี"

อกาธาถามอย่างแปลกใจ "เหตุใดเจ้าถึงรู้เรื่องพวกนี้เล่า"

"เพราะข้าเป็นนักสำรวจน่ะสิ!" สาวน้อยถูปลายจมูกตัวเอง "เมื่อกองทัพที่หนึ่งมีการฝึกซ้อมและทดสอบอาวุธชนิดใหม่ ส่วนใหญ่ข้าก็จะไปดูด้วย"

"เช่นนั้นพวกเราควรจะเอาของพวกนี้ไปฝังตรงปากถ้ำแล้วระเบิดเปิดทางหนี หรือควรแบกฟรานแล้วโยนระเบิดไปสกัดพวกมันไปด้วย" เอเลน่าครุ่นคิด "หากมันช่วยสกัดศัตรูที่บุกเข้ามาแทนพวกเราได้ แม่มดลงทัณฑ์แห่งพระเจ้าสิบกว่าคนก็น่าจะแบกฟรานไหว"

"ทิ้งข้าไว้ที่นี่เถอะ..."

"ไม่ต้องพูดแล้ว!" เอเลน่าตัดบท "แม้พวกเราจะไม่หวาดหวั่นต่อ

การเสียสละ แต่พวกเราก็ไม่ยอมทิ้งพวกพ้องไปง่ายๆ หรอก อย่าลืมคำสั่งเสียของท่านเอเลนอร์สิ"

"แม่มดทุกคนมีความสำคัญเท่าเทียมกัน" แม่มดที่เหลือพากันพูดพร้อมพยักหน้า

"แต่...ทั้งสองวิธีนี้น่าจะใช้ไม่ได้ผล" ไลต์นิ่งพึมพำเสียงเบา "หากเอาระเบิดไปวางไว้ตรงปากถ้ำ ด้วยพื้นที่เล็กแคบแค่นี้ ต่อให้จุดระเบิดแค่ห่อเดียวก็สามารถฉีกพวกเราเป็นชิ้นๆ ได้แล้ว แต่ถ้าเอาไปจุดในหลุมที่โล่งกว้าง พลังทำลายล้างของมันก็จะลดลงอย่างมาก" สาวน้อยกวาดตามองจอบและพลั่วบนพื้น "นี่น่าจะเป็นเครื่องมือที่กองทัพที่หนึ่งใช้ระเบิดถ้ำหรือทางที่ปิดอยู่ ไม่ได้ถือเป็นอาวุธแบบจริงจัง อาศัยเพียงแค่เปลวไฟกับกระแสลมก็น่าจะฆ่าสัตว์อสูรในระยะสิบก้าวได้แล้ว"

ทุกคนเงียบลงทันที หากศัตรูที่พวกเธอเผชิญหน้าอยู่เป็นสัตว์อสูรธรรมดา ลำพังแค่เสียงระเบิดก็อาจจะทำให้พวกมันตกใจกลัวจนหนีไปได้ แต่สัตว์อสูรกลุ่มนี้เห็นได้ชัดว่าถูกเจ้าสัตว์ประหลาดที่อยู่บนเพดานถ้ำเรียกมา หากไม่ฆ่าทิ้งให้หมดเกรงว่าพวกมันคงไม่มีทางถอยไปง่ายๆ แน่

"อาจยังมีอีกวิธี" จู่ๆ ไนติงเกลก็พูดขึ้นมา "นั่นคือกำจัดตัวหัวหน้าของพวกมันเสีย"

"เจ้าหมายถึง...สัตว์ประหลาดที่ห้อยอยู่บนเพดานถ้ำน่ะหรือ" เอเลน่าขมวดคิ้ว "แต่พวกเราบินไม่ได้"

"ต่อให้บินได้ก็อันตรายเกินไป!" อกาธารีบชิงพูดก่อนที่ไลต์นิ่งจะรับคำ "นี่ไม่ใช่การสู้รบป้องกันตรงกำแพงเมืองที่ด้านหลังมีคนพร้อมมาสนับสนุนเราอยู่ตลอดเวลา ในบรรดาสัตว์อสูรพันธุ์ผสมก็มีสัตว์อสูรที่บินได้อยู่ไม่น้อย พอไลต์นิ่งแบกของหนักแล้ว ทั้งความเร็ว

และความสูงในการบินย่อมลดลงอย่างมาก เกิดถูกพวกมันล้อมโจมตี นางอาจจะไม่มีโอกาสได้บุกเข้าไปถึงสัตว์ประหลาดนั่นด้วยซ้ำ!"

"ข้าไม่ได้คิดจะให้ไลต์นิ่งบินขึ้นไป" ไนติงเกลพูดช้าๆ ชัดๆ "ข้าจะเอาห่อระเบิดไปใส่ในปากเจ้าสัตว์ประหลาดนั่นเอง หากมันมีปากล่ะก็นะ"

"เจ้าหรือ" อกาธาตกตะลึง "ล้อเล่นอะไรอยู่...เจ้าก็น่าจะรู้ว่าหมอกมายาใช้ไม่ได้ผลกับปีศาจดวงตา! ขอเพียงเจ้ามองเห็นมัน มันก็จะมองเห็นเจ้าเช่นกัน"

"มันมองเห็นข้า แต่ไม่ได้หมายความว่าสัตว์อสูรพวกนั้นจะมองเห็นด้วยนี่ ต่อให้มันเรียกสัตว์อสูรมาขวางหน้าข้าเอาไว้ ข้าก็ยังแหวกฝ่าออกไปได้" เธอชะงักไปเล็กน้อย "อย่าลืมสิว่าหมอกมายาไม่ใช่ความสามารถที่ใช้ซ่อนตัวเพียงอย่างเดียว"

"แต่..."

ในตอนที่อกาธาคิดจะพูดต่อ ชั้นหินกลับมีเสียงกร๊อบแกร๊บดังขึ้นมา ฟังดูแล้วเหมือนเสียงหนอนจำนวนนับไม่ถ้วนกำลังกัดกินใบไม้ ซ้ำยังคล้ายกับเสียงก้อนกรวดที่เสียดสีกันจนแตกละเอียด

ทุกคนหน้าเปลี่ยนสีไปทันที พวกเธอรู้จักเสียงนี้ดี

"บ้าเอ๊ย พวกมันใช้หนอนกลืนกินจริงด้วย" เอเลน่าพูดด้วยสีหน้าคร่ำเคร่ง "ศัตรูกำลังจะมาแล้ว เตรียมตัวรับมือ!"

ร่างเปลือกของหนอนกลืนกินจัดการได้ไม่ยาก แต่ถ้าที่ซ่อนตัวถูกค้นพบ สิ่งที่จะตามมาหลังจากนั้นก็คือสัตว์อสูรจำนวนนับไม่ถ้วนที่จะแห่กันออกมาจากท้องของหนอนกลืนกิน

"ไม่ต้องกังวล ไม่มีใครเหมาะกับงานนี้เท่าข้าแล้ว ตอนที่บุกโจมตีเมืองหลวงเก่า ฉายาของข้าเคยโด่งดังไปทั่วพื้นที่ตอนกลางของอาณาจักรเชียวนะ" ไนติงเกลเก็บห่อระเบิดสี่ห่อใส่ลงในกระเป๋าสะพาย

ก่อนจะมัดมันไว้บนหลังของตัวเอง "ตอนนั้นพวกเขาเรียกข้าว่า 'นักฆ่าในเงามืด' "

"เดี๋ยวก่อน..."

"วางใจได้ ข้าจะรีบจัดการเจ้าสัตว์ประหลาดนั่นก่อนที่หนอนกลืนกินจะมาถึง"

อกาธายังไม่ทันได้ห้ามปราม อีกฝ่ายก็หายตัวไปเสียแล้ว

สิ่งสุดท้ายที่เธอเห็นคือหัวแม่มือของอีกฝ่ายที่ชูขึ้นมา

ในโลกขาวดำไม่มีสิ่งที่เรียกว่าซ้ายขวาบนล่าง ขอเพียงไนติงเกลต้องการ ไม่ว่าทิศทางใดก็กลายเป็นพื้นราบเรียบได้

ความรู้สึกในตอนนี้เหมือนว่าสรรพสิ่งในโลกล้วนหมุนรอบตัวเธออย่างไรอย่างนั้น

หลังทะลุผ่านเศษหินที่ถล่มลงมา เธอก็ไต่ผนังขึ้นไปบนเพดานถ้ำ

พริบตานั้นเองภาพตรงหน้าพลันหมุนพลิกไปเก้าสิบองศา สัตว์ประหลาดที่เดิมห้อยอยู่บนหัวกลายเป็นเป้าหมายที่อยู่เบื้องหน้า ลำธารแห่งความมืดมิดเชี่ยวกรากราวกับกลายเป็นริบบิ้นที่ฝังอยู่บนผนังถ้ำ บึงน้ำอันกว้างใหญ่ลอยสูงเหมือนกับหน้าต่างบานยักษ์

เธอมองเห็นสัตว์ประหลาด หรือพูดอีกอย่างได้ว่าสัตว์ประหลาดมองเห็นเธอ

ไนติงเกลไม่ได้หลบสายตา

เธอจดจ้องดวงตาที่เหมือนหมู่ดาวพวกนั้น ฝีเท้ายังคงเร่งความเร็วไม่หยุด แสงเจิดจ้าที่พายุเวทมนตร์อันทรงพลังปล่อยออกมาดูคล้ายกับพระจันทร์สีแดง ความสว่างของมันบดบังจุดแสงจากพลังวิเศษที่กระจัดกระจายหนาแน่นอยู่โดยรอบไปจนหมด

นี่ต้องไม่ใช่สัตว์อสูรพันธุ์ผสมแน่นอน เธอคิดในใจ

เมื่ออยู่ต่อหน้าเวทมนตร์อันมากมายมหาศาลนี้ ต่อให้เป็นอันนาก็ยังตกเป็นรองได้เหมือนกัน

ในตอนนั้นเองไนติงเกลรู้สึกว่าจิตของเธอได้เชื่อมต่อกับความคิดของอีกฝ่าย

นั่นเป็นความคิดที่สับสนวุ่นวายจนยากจะบรรยาย เธอไม่อาจใช้คำพูดอธิบายมันออกมาได้ แต่มีสิ่งหนึ่งที่ยังมั่นใจได้อยู่ ไม่ว่าจะเป็นสัตว์ประหลาดหรือตัวเธอ ต่างฝ่ายต่างก็แผ่จิตสังหารอันรุนแรงออกมา

เธอแสยะยิ้มมุมปาก

สัตว์ประหลาดเองก็ขยับหนวดของมันขึ้นมา

สิ้นเสียงคำรามทุ้มต่ำ สัตว์อสูรที่อยู่ในถ้ำพลันเป็นฝ่ายพุ่งเข้ามาหาเธอก่อน

ตอนที่ 812
ตัดขาด

ไนติงเกลพบว่าตัวเองเดาได้ถูกต้อง

สัตว์อสูรพันธุ์ผสมส่วนใหญ่หาตำแหน่งของเธอไม่พบในทันที ยิ่งพวกที่ปีนผนังถ้ำขึ้นมาดักอยู่หน้าเธอได้ก็ยิ่งน้อยเข้าไปใหญ่ แม้พันธุ์ผสมที่บินโฉบไปโฉบมากลางอากาศจะดูค่อนข้างน่ากลัว แต่พวกมันกลับเป็นเหมือนลูกศรที่ขาดความแม่นยำ ขอเพียงเธอเคลื่อนไหวอยู่ตลอดเวลา พวกมันก็ยากที่จะพุ่งเข้ามาโจมตี

พวกเดียวที่สามารถ 'มองเห็น' เธอได้มีเพียงเจ้าสัตว์ประหลาดที่ยกขาหน้าเหมือนเคียวขึ้น พวกมันบิดร่างกายอันแข็งแกร่งและใช้ขาคู่อื่นๆ ตรงส่วนท้องแทงเข้าไปในหินเหมือนตะปู ทำให้พวกมันสามารถเคลื่อนไหวบนผนังถ้ำได้อย่างอิสระ เมื่อได้รับคำสั่งจากสัตว์ประหลาด พวกมันก็ทยอยปีนขึ้นไปรวมตัวอยู่บนเพดานเพื่อขวางระหว่างไนติงเกลกับดวงตาเวทมนตร์

ศัตรูพวกนี้คืออุปสรรคด่านแรกที่เธอต้องฝ่าไป

เพดานถ้ำอันกว้างขวางกลายเป็นสมรภูมิรบของไนติงเกล ความรู้สึกที่ต้องต่อสู้เพียงลำพังไม่ได้ผุดขึ้นมานานมากแล้ว

ในอดีตเธอต้องร่อนเร่ยามค่ำคืนเพียงคนเดียว ซ้ำยังเคยถูกบีบให้ต้องรับใช้ขุนนางชั่วช้าซึ่งเป็นญาติของเธอ จนกระทั่งเวนดี้ยื่นมือเข้ามาช่วยเหลือ เธอถึงได้หลุดพ้นจากชีวิตเช่นนั้น

แต่ความรู้สึกในเวลานี้กลับต่างจากตอนที่อยู่ในเมืองซิลเวอร์

ถึงจะตัวคนเดียว แต่เธอกลับไม่ได้เบื่อหน่ายหรือเกลียดชัง ไม่มีใครมาบังคับหรือข่มขู่ หากแต่สมัครใจก้าวเข้ามาสู่การต่อสู้ที่แสนอันตรายนี้เอง

ความเชื่อมั่นที่จะปกป้องพวกพ้องทำให้ในใจของเธอราวกับมีเปลวไฟลุกโชน

เวลานี้ไนติงเกลไม่ได้รู้สึกโดดเดี่ยวแต่อย่างใด เธอสวมชุดป้องกันที่โซโรยาทำขึ้นมาให้เป็นพิเศษ ในกระเป๋าที่สะพายอยู่ด้านหลังก็มีระเบิดที่อกาธาทำ ปืนพกที่เหน็บอยู่ตรงเอวก็เป็นปืนที่โรแลนด์ออกแบบเองกับมือ แถมด้านบนตัวปืนยังมีตัวหนังสือแกะสลักเอาไว้ด้วยว่า 'แด่เวโรนิกา'

สิ่งเหล่านี้ทำให้เธอรู้สึกว่าทุกคนอยู่เคียงข้างเธอ

ในขณะที่ความคิดกำลังแล่นพล่าน ระยะห่างระหว่างเธอกับศัตรูก็หดสั้นลง ศัตรูค่อยๆ ขยับเข้าล้อมเธอไว้พร้อมกับยกขาหน้าที่เหมือนเคียวเตรียมจะฟันใส่

มีทั้งหมดสิบหกตัว

ไนติงเกลชักปืนพกออกมาปลดล็อกตัวปืน จนกระทั่งสัตว์ประหลาดตัวหน้าสุดอยู่ห่างออกไปสองสามก้าว เธอก็ทะยานออกจากหมอกมายาแล้วเหนี่ยวไกปืน

อีกฝ่ายก็กระโจนเข้าหาเธอทันที

หางและขาอันทรงพลังทำให้ความเร็วในการถีบตัวของมันน่ากลัวอย่างมาก การโจมตีครั้งนี้เกิดขึ้นในเสี้ยวขณะ รวดเร็วไม่ต่างจากเวลา

ที่นักล่าพุ่งเข้าหาเหยื่อ

แทนที่จะบอกว่ากระสุนยิงใส่มัน สู้บอกว่ามันพุ่งเข้ามาชนกระสุนน่าจะถูกต้องกว่า

ต่อให้ยิงถูกตัวศัตรู แต่การโจมตีของมันก็สามารถทำให้ไนติงเกลบาดเจ็บสาหัสได้เหมือนกัน

ทว่าเธอเตรียมตัวเอาไว้แล้ว

ในเสี้ยวเวลาที่กระสุนออกจากรังเพลิง เธอก็รีบหายตัวเข้าไปในหมอกมายาอีกครั้ง ก่อนจะเหยียบลงบนโครงร่างเส้นหนึ่งที่กำลังถอยหลังไปอย่างรวดเร็ว นั่นคือเส้นโครงร่างของเพดานถ้ำ

จังหวะทั้งหมดดำเนินไปอย่างพอดิบพอดี

ในสายตาคนอื่นอาจเห็นเหมือนว่าจู่ๆ เธอก็กระโดดถอยหลังไปหลายเมตร แต่ความจริงแล้วเพดานถ้ำต่างหากที่พาเธอถอยไปด้านหลัง

ปัง!

ลูกกระสุนพุ่งทะลุหัวเรียวแหลมของสัตว์ประหลาดเคียว เปลือกและมันสมองถูกระเบิดจนแตกกระจายราวกับดอกไม้ที่บานออก แสงของพลังวิเศษหายวับไปอย่างรวดเร็ว ส่วนร่างกายที่เดิมล่องหนอยู่ก็คืนสู่ร่างเดิมแล้วชักกระตุกอยู่กับที่ สัตว์ประหลาดที่เพิ่งจะไร้ชีวิตร่วงตกไปยังบึงน้ำข้างล่างเหมือนกับก้อนหิน แต่ในมุมมองของเธอกลับเห็นว่ามันลอยพุ่งขึ้นไปด้านบนราวกับถูกบึงน้ำดูดเข้าไป

ไนติงเกลใช้ประโยชน์จากเส้นโครงร่างที่แปรเปลี่ยนจนยากจะคาดเดาในการไล่สังหารศัตรูบนเพดานถ้ำ แม้สัตว์ประหลาดจะเคลื่อนไหวได้รวดเร็ว แต่แรงโน้มถ่วงก็ยังสร้างภาระให้กับพวกมันไม่น้อย โดยเฉพาะในตอนที่เธอหลอกล่อให้พวกมันวิ่งไปวิ่งมาบนพื้นที่เคยต่อสู้ไปแล้ว ชั้นหินที่ถูกขาของพวกมันแทงจนเป็นรูพรุนกลับสูญเสียแรงเสียดทานจากตอนแรก ทำให้พวกมันจำต้องลดความเร็วลง

เพื่อแทงขาลงไปในพื้นให้ลึกขึ้น

แต่กลยุทธ์นี้ใช่ว่าจะไร้ช่องโหว่ เนื่องจากตอนที่ยิงปืน เธอจำเป็นต้องเผยตัวจากหมอกมายาเป็นระยะเวลาสั้นๆ สัตว์อสูรที่ล้อมเข้ามาจึงมีจำนวนมากขึ้นเรื่อยๆ ส่วนสัตว์อสูรบินได้ก็เริ่มสร้างปัญหาให้เธอมากกว่าเก่า พวกสัตว์ประหลาดกลายพันธุ์ที่มีปีกงอกออกมาไม่ได้หลับหูหลับตาบินโฉบเหมือนอย่างตอนแรก หากแต่บินวนอยู่ใกล้กับเพดานถ้ำเพื่อรอโอกาส ทันทีที่เธอเผยตัวออกมายิงปืน พวกมันก็จะพุ่งเข้าไปโจมตีในทิศทางที่เธอคิดจะหลบ บีบให้เธอต้องรีบกลับเข้าไปในหมอกมายาอีกครั้ง หรือไม่ก็อาศัยเส้นโครงร่างเพื่อเลี่ยงการโจมตีเป็นวงกว้างของศัตรู

การต่อสู้ดำเนินไปไม่นาน บนร่างกายของไนติงเกลก็มีบาดแผลปรากฏให้เห็นหลายแห่ง

ไม่ใช่ทุกครั้งที่เธอจะหาพื้นที่หลบหลีกได้ดีอย่างที่คิด การเปลี่ยนแปลงของเส้นโครงร่างภายในหมอกมายาไม่ได้ขึ้นอยู่กับความปรารถนาของผู้ใช้ สำหรับเธอแล้วโลกแห่งหมอกมายาเองก็มีอันตรายแอบแฝงอยู่ ด้วยเหตุนี้การต่อสู้อย่างหนักหน่วงจึงเป็นภาระต่อร่างกายและจิตใจของเธออย่างมาก

ตำแหน่งที่บาดเจ็บรุนแรงที่สุดก็คือซี่โครง

การโจมตีประกบหน้าหลังของสัตว์อสูรบินได้สองตัวทำเอาเธอหลบอย่างไรก็ไม่พ้น กรงเล็บแหลมคมของมันจึงฉีกเสื้อตัวนอกของเธอขาดตั้งแต่ช่วงท้องด้านข้างไปจนถึงเอว โชคดีที่ชุดป้องกันของโซโรยาช่วยต้านการโจมตีเอาไว้ เธอจึงไม่ถูกศัตรูคว้านท้องออกมา ทว่าแรงปะทะจากการโจมตียังคงทะลุผ่านชุดป้องกันมาได้ ความปวดร้าวทำเอาเธอเกือบจะหายใจไม่ออก ผ่านไปครู่หนึ่งอาการเจ็บปวดถึงจะค่อยๆ ดีขึ้น

ที่สัตว์อสูรพันธุ์ผสมบ้าคลั่งพวกนี้ไม่กัดกันเอง หากแต่ช่วยกันบุก

โจมตีเธออย่างรวดเร็วและรุนแรง เห็นได้ชัดว่าเป็นเพราะพวกมันได้รับคำสั่งจากปีศาจที่มีดวงตาหลายดวง ไนติงเกลจึงตัดสินใจว่าจะต้องกำจัดมันให้ได้ แม้จะยังไม่รู้ว่าเพราะเหตุใดพวกมันถึงไม่บุกไปโจมตีเมืองเนเวอร์วินเตอร์แล้วมาซ่อนตัวอยู่ในภูเขาหิมะลูกนี้ แต่ตราบใดที่สัตว์อสูรมีผู้ที่สามารถสั่งการพวกมันได้ ในอนาคตสิ่งนี้ย่อมต้องสร้างปัญหาให้กับโรแลนด์อย่างมากแน่นอน

หลังยิงกระสุนออกไปจนครบสิบนัด สัตว์ประหลาดเคียวยังเหลือรอดอยู่อีกสี่ตัว นอกจากพวกที่ถูกเธอยิงตายไปแล้วยังมีสัตว์ประหลาดอีกสองตัวที่พลาดท่าตกลงไปด้านล่างระหว่างต่อสู้ เมื่อดูจากผิวน้ำในบึงที่หมุนวนอย่างรุนแรง หลังตกลงไปแล้วก็แทบไม่มีโอกาสปีนขึ้นมาได้เลย

ภายใต้การล้อมโจมตีอันบ้าคลั่งของศัตรู ไนติงเกลไม่มีแม้กระทั่งเวลาเปลี่ยนลูกโม่หรือความคิดที่จะทำเช่นนั้น เธอเก็บปืนพกเข้าข้างเอวก่อนจะฉวยโอกาสตอนที่สัตว์อสูรพันธุ์ผสมโถมโจมตีเข้ามาหายตัวเข้าหมอกมายา ก่อนจะไปโผล่ด้านหลังสัตว์ประหลาดล่องหนตัวหนึ่งจากนั้นก็ยื่นมือดึงมันเข้ามาในโลกของหมอกมายา

ในตอนที่ภาพเบื้องหน้ากลายเป็นสีขาวดำ อีกฝ่ายดูตกตะลึงอย่างเห็นได้ชัด

พลังวิเศษแผ่กระจายออกมาจากปลายนิ้วมือของไนติงเกล ศัตรูตัวอื่นที่ชนเข้ากับเจ้าสัตว์ประหลาดตัวแรกจึงถูกดึงเข้ามาในหมอกมายาทั้งหมด เมื่อจำนวนของสัตว์อสูรเพิ่มมากขึ้น การเผาผลาญพลังวิเศษของเธอก็ก้าวข้ามระดับวิกฤตไปในพริบตา จากนั้นก็เริ่มลดฮวบอย่างรวดเร็ว และทันใดนั้นเองท่ามกลางเส้นโครงร่างของเพดานถ้ำจำนวนมหาศาลพลันมีเส้นหนึ่งม้วนงอเข้ามาหาเธอ

สิ่งที่ไนติงเกลรออยู่ก็คือตอนนี้ ยิ่งมีสิ่งมีชีวิตเข้ามาในหมอกมายา

เยอะขึ้น พลังวิเศษของเธอก็จะถูกเผาผลาญด้วยความเร็วเป็นเท่าทวี ผิดกับความเสถียรที่จะยิ่งลดน้อยลง เส้นโครงร่างบิดเบี้ยวในหมอกมายาพวกนั้นเอื้อให้เธอกระโดดไปได้ไกลหลายเมตรก็จริง แต่ในขณะเดียวกันก็ยังสามารถกลายเป็นอาวุธที่น่ากลัวได้ด้วย

เมื่อเส้นสีขาวกวาดผ่านไป ร่างกายของศัตรูก็แข็งทื่ออยู่กับที่ทันที

มันเหมือนกับว่าพวกสัตว์ประหลาดหายวับไปในพริบตา พื้นที่บนเพดานถ้ำ 'ว่างเปล่า' ทันใด แต่ในตอนที่พวกมันปรากฏตัวอีกครั้ง ภาพเหตุการณ์อันแปลกประหลาดก็เกิดขึ้น ร่างกายครึ่งล่างของพวกสัตว์อสูรยังคงอยู่ในตำแหน่งเดิมกับที่หายตัวไป ทว่าร่างกายครึ่งบนกลับโผล่ในตำแหน่งที่ไกลออกไปหลายเมตร เหมือนว่ามีมีดคมกริบตัดพวกมันออกเป็นสองท่อน ก่อนจะเคลื่อนย้ายร่างกายที่ถูกตัดขาดไปไว้กลางอากาศ

ภาพเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นแค่ชั่วพริบตาเดียว ก่อนร่างกายที่ถูกตัดขาดสิบกว่าร่างจะร่วงหล่นสู่บึงน้ำข้างล่างราวกับลูกเห็บ บนผิวน้ำเกิดเสาน้ำพุ่งขึ้นมาครั้งแล้วครั้งเล่า

ตอนที่ 813
สัตว์ประหลาด

ภาพตรงหน้าไนติงเกลเปิดโล่งขึ้นมาทันที

สัตว์อสูรตัวอื่นพากันลังเลหลังจากเห็นภาพอันน่าตกใจนี้ พวกมันไม่ได้ล้อมโจมตีเธออย่างบ้าคลั่งเหมือนก่อนหน้านี้อีก หากแต่ยืนส่งเสียงคำรามอยู่กับที่ราวกับว่ากำลังข่มขู่เธอ

สัตว์อสูรพันธุ์ผสมเหล่านี้กำลังหวาดกลัว

ส่วนสัตว์ประหลาดที่ห้อยอยู่บนเพดานถ้ำกำลังแกว่งหนวดไปมาพลางคำรามอย่างโกรธแค้น แต่การกระตุ้นของมันกลับไม่ได้ผลอย่างที่คาดไว้ สัตว์ประหลาดเคียวซึ่งเป็นพวกเดียวที่ฟังคำสั่งมีใจคิดสู้แต่ร่างกายกลับไม่ได้ขยับเขยื้อน พวกมันเหลือกันอยู่แค่สามตัว ย่อมยากที่จะสร้างปัญหาให้กับการเคลื่อนไหวของไนติงเกลได้อีก แนวป้องกันที่แน่นหนาในตอนนี้แตกกระจายเป็นเสี่ยงๆ

ไม่มีศัตรูหน้าไหนสามารถขัดขวางเธอได้อีก

ไนติงเกลเค้นพลังวิเศษที่เหลืออยู่น้อยนิดในร่างกายออกมาใช้ จากนั้นพุ่งเข้าไปยังใจกลางเพดานถ้ำ

ยิ่งเข้าไปใกล้ ในที่สุดเธอก็เข้าใจแล้วว่ารูปร่างแปลกประหลาด

ที่ฟรานบอกหมายถึงอะไร

แทนที่จะบอกว่าอีกฝ่ายเป็นสิ่งมีชีวิต ควรบอกว่ามันเป็นเหมือนเครื่องในที่ออกมากองอยู่นอกร่างมากกว่า มันไม่มีทั้งผิวที่ปกคลุมด้านนอก ไม่มีมัดกล้ามเนื้อให้เห็น ลำไส้ที่เต็มไปด้วยเส้นเลือดกองกระจัดกระจาย หนวดและอวัยวะภายในยากจะระบุชื่อเรียกต่างกองทับกันเป็นชั้นๆ ดูแล้วทั้งดุร้ายและน่ากลัว

เห็นได้ชัดว่าความคิดที่จะโยนระเบิดเข้าไปในปากของสัตว์ประหลาดไม่มีทางเป็นไปได้ ไนติงเกลเหลือบมอง 'ถุงเนื้อ' ที่ขยับยืดหดอยู่ตลอดเวลา แม้จะไม่รู้ว่านั่นถือเป็นอวัยวะส่วนสำคัญของสัตว์ประหลาดหรือไม่ แต่อย่างน้อยตำแหน่งของมันก็อยู่ลึกมากกว่าลำไส้พวกนั้น ทั้งยังมีแสงของพลังวิเศษหลั่งไหลออกมาด้วย เวลาระเบิดจะต้องสร้างความเสียหายอย่างมากแน่นอน

แม้จะเสี่ยงไปหน่อย แต่เธอไม่มีโอกาสให้แก้ตัวแล้ว

เธอต้องฆ่าอีกฝ่ายให้ได้

ยิ่งเข้าใกล้เป้าหมาย ไนติงเกลก็ยิ่งรับรู้ได้ถึงขนาดอันใหญ่โตของมัน แค่ลำไส้ที่ซ้อนทับกันไปมาก็มีขนาดพอๆ กับห้องห้องหนึ่งแล้ว พอรวมกับเครื่องในอื่นๆ ที่ทับซ้อนกัน ขนาดตัวของมันก็เหมือนกับปราสาทหลังหนึ่งเลยทีเดียว

แต่ปราสาทหลังนี้กลับมีชีวิต

เมื่อเห็นว่าสัตว์ประหลาดเคียวไม่สามารถขัดขวางเธอได้ เจ้าสัตว์ประหลาดจึงเริ่มขยับขึ้นมา

มันปล่อยหนวดเล็กๆ จำนวนนับไม่ถ้วนออกมาจากร่างเพื่อขัดขวางไนติงเกล หนวดส่วนหนึ่งเป็นเหมือนแส้เหล็ก พอเหวี่ยงฟาดกับถ้ำก็สามารถทำให้หินแตกเป็นเสี่ยงๆ การโจมตีเช่นนี้ยังไม่ถือว่ารับมือได้ยาก ขอเพียงสังเกตการเปลี่ยนแปลงโครงร่างของหนวด

ล่วงหน้า จากนั้นใช้ 'ช่องว่าง' ที่ปรากฏขึ้นมาได้ตลอดเวลาพวกนั้นในการหลบหลีก เท่านี้เธอก็จะสามารถพุ่งทะลุแนวป้องกันที่มันสร้างได้เหมือนกับเดินทะลุกำแพงแล้ว

แต่หนวดอีกประเภทที่มีจำนวนน้อยกว่ากลับรับมือได้ยากกว่ามาก เพราะพวกมันดันมีพลังวิเศษแฝงอยู่ ทั้งยังสามารถใช้พลังที่ต่างกันได้ด้วย แสงของพลังวิเศษที่มีสีสันต่างกันดูสะดุดตาอย่างมากเมื่ออยู่ในโลกสีขาวดำ ไนติงเกลไม่มีความคิดอยากจะลองทดสอบพลังเหล่านั้น เธอได้แต่ต้องใช้วิธีหายตัวไปมาเพื่อหลบมันให้ได้มากที่สุด ซึ่งวิธีการนี้จะยิ่งผลาญพลังวิเศษของเธอให้หมดเร็วขึ้น

โชคดีที่เธออยู่ไม่ห่างจากสัตว์ประหลาดเท่าไร

หลังกระโดดขึ้นลงอยู่สองสามที เธอก็ไปเหยียบอยู่บนร่างอันใหญ่โตของสัตว์ประหลาดได้แล้ว อีกฝ่ายส่งเสียงคำรามอย่างโกรธแค้นไม่หยุด แต่กลับไม่กล้าใช้หนวดฟาดเธอเพราะกลัวตัวเองจะโดนลูกหลง ไนติงเกลพลันรู้สึกว่าแรงกดดันบนตัวลดลงไปมาก เธอเปิดกระเป๋าสะพายอย่างไม่ลังเล จากนั้นก็หยิบกล่องระเบิดขณะวิ่งเข้าไปหาถุงเนื้อ

การเคลื่อนไหวหลังจากนั้นแทบจะเกิดขึ้นในอึดใจเดียว เธอดึงสายชนวนออกมาก่อนจะยัดกระเป๋าสะพายกับระเบิดที่มีควันสีเขียวพวยพุ่งเข้าไปในถุงเนื้อพร้อมกัน จากนั้นเธอก็รีบหมุนโลกแห่งหมอกมายาทำให้พื้นดินกลับไปอยู่ด้านบนศีรษะอีกครั้ง เท้าทั้งสองข้างของเธอถีบพื้นอย่างแรงส่งให้ร่างพุ่งฉิวราวกับลูกธนูลงไปหาบึงน้ำที่กำลังกระเพื่อมไหวอยู่ด้านล่าง

สัตว์ประหลาดเองก็สังเกตเห็นในจุดนี้ เหมือนมันยังไม่ค่อยเข้าใจว่าเพราะเหตุใดศัตรูที่พยายามเข้ามาถึงตัวมันได้แล้วกลับจากไปโดยไม่ทำอะไร ส่วนถุงเนื้อก็แทบจะไม่ได้รับความเสียหาย มันงุนงงถึงขนาดลืมไล่โจมตีแม่มดที่หนีออกไปอย่างรวดเร็ว หนวดทั้งหมด

ต่างหยุดนิ่งอยู่กับที่

การไม่สามารถยืมแรงระหว่างอยู่กลางอากาศคือจุดอันตรายที่สุดของโลกแห่งหมอกมายา หากตอนที่ตกลงมาเธอเซไปชนถูกเส้นโครงร่างของกระแสอากาศที่ม้วนวนเข้า ร่างกายของเธอย่อมถูกตัดออกเป็นชิ้นๆ ด้วยเหตุนี้ไนติงเกลจึงหยุดใช้ความสามารถกลางคันแล้วโบกมือลาให้กับสัตว์ประหลาดที่อยู่ด้านบน

ไม่รู้เพราะเหตุใด จู่ๆ ในเวลานี้เธอก็พลันคิดถึงโรแลนด์ขึ้นมา

เวลาทำการทดสอบอานุภาพของดินระเบิด เขามักจะยืนหันหลังให้กับจุดทดสอบ ทั้งยังบอกอีกว่านักรบที่แท้จริงจะไม่หันหลังกลับไปดูระเบิด แม้การกระทำเช่นนี้จะทำให้เธอกับอกาธารู้สึกเอือมระอาอยู่บ่อยครั้ง แต่เขากลับมีความสุขกับมันราวกับได้ทำพิธีบางอย่างที่มีเพียงเขาเท่านั้นที่รู้เสร็จเรียบร้อย

เมื่อคิดถึงภาพเหตุการณ์นั้น ไนติงเกลก็พลันยิ้มมุมปากขึ้นมา

แต่เวลานี้เธอไม่อยากจะเลียนแบบท่าทางของอีกฝ่าย

มันไม่ได้เกี่ยวกับเรื่องที่ว่าเป็นนักรบที่แท้จริงหรือไม่

เธอเพียงแค่อยากเห็นภาพเจ้าสัตว์ประหลาดถูกระเบิดเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย

ในตอนที่เสียงการกระทบกันของลำธารแห่งความมืดมิดกับน้ำในบึงดังมาเข้าหูอย่างชัดเจน เพดานถ้ำที่ดำสนิทพลันมีแสงสีแดงสว่างวาบขึ้นมา!

ภายใต้พื้นดินซึ่งไร้แสงเดือนแสงตะวัน แสงสว่างที่ว่านี้ไม่ได้ด้อยไปกว่าแสงอาทิตย์แรกของวันเลย ความมืดถดถอยไปอย่างรวดเร็ว สรรพสิ่งภายในถ้ำพลันเกิดเงาทอดยาวไปด้านหลัง ผิวน้ำส่องประกายระยิบระยับขึ้นมาเป็นครั้งแรก

สิ่งที่ตามมาหลังจากนั้นคือเสียงคำรามกระหึ่ม

ชั่วพริบตาเดียวถ้ำทั้งถ้ำพลันสั่นสะเทือนเลื่อนลั่น!

ไนติงเกลมองเห็นภาพที่เกิดขึ้นอย่างชัดเจน ภายใต้เปลวไฟที่ลุกโชน ร่างกายของสัตว์ประหลาดพลันหดตัวราวกับว่าได้รับความเจ็บปวดอย่างมาก พระจันทร์สีแดงที่ปกคลุมอยู่บนเพดานถ้ำแหว่งหายไปครึ่งหนึ่ง เครื่องในบางส่วนปะทุขึ้นมาเหมือนกับภูเขาไฟระเบิด ตำแหน่งที่อยู่ใกล้กับระเบิดเกิดเป็นไฟลุกพร้อมกับมีควันพวยพุ่ง

ตูม!

จากนั้นเธอตกลงไปในน้ำ

โลกทั้งใบพลันเงียบสงัดจนเหลือเพียงเสียงหัวใจที่เต้นตุบๆ

กระแสน้ำที่ไหลวนอย่างรวดเร็วก่อตัวเป็นเหมือนหลุมดำที่ลึกสุดหยั่ง แรงดูดอันมหาศาลราวกับมือขนาดใหญ่ที่พยายามดึงตัวเธอลงสู่ห้วงเหวลึกด้านล่าง เมื่ออยู่ต่อหน้าพลังเช่นนี้ ไม่ว่าจะดิ้นรนอย่างไรก็ไร้ประโยชน์

โชคดีที่ไนติงเกลเตรียมตัวเอาไว้ก่อนแล้ว

เธอใช้พลังวิเศษเฮือกสุดท้ายเรียกหมอกมายาออกมาอีกครั้ง จากนั้นก็ก้าวไปบนเส้นสีขาวที่กำลังหมุนวนราวกับเดินบนบันไดก่อนกระโดดออกไปจากผิวน้ำ

ตอนนี้พลังวิเศษภายในร่างของเธอถูกใช้ไปจนหมดแล้ว อาการที่ตามมาหลังใช้พลังมากเกินไปเริ่มสำแดงฤทธิ์ออกมา ความเจ็บปวดและอาการวิงเวียนอย่างรุนแรงเข้าเล่นงานศีรษะของเธอ แขนขาพลันสั่นเทาไม่หยุดจนเธอแทบจะควบคุมตัวเองไม่ได้

หลังฝืนปีนขึ้นมาถึงฝั่ง ไนติงเกลก็ไม่เหลือเรี่ยวแรงแม้แต่จะขยับตัว ก่อนที่สติสัมปชัญญะจะหายไป เธอก็เห็นหนอนกลืนกินตัวหนึ่งพุ่งทะลุออกมาจากผนังถ้ำ ตามด้วยเงาร่างสีทองสายหนึ่งที่บินเข้ามาหาเธออย่างรวดเร็ว

"ไนติงเกล...นางไม่เป็นไรใช่หรือไม่" ฟรานถามอย่างเป็นห่วง

"ไม่เป็นไร แค่ใช้พลังจนหมดเท่านั้น" อกาธาตรวจดูอย่างละเอียดก่อนจะส่งเธอให้กับแม่มดลงทัณฑ์แห่งพระเจ้า "ฝากพวกเจ้าแบกนางหน่อยแล้วกัน พวกเรารีบออกไปจากที่นี่กันเถอะ"

หลังไนติงเกลดึงดันที่จะออกไปฆ่าสัตว์ประหลาด ทุกคนก็ตัดสินใจแล้วว่าพอได้ยินเสียงระเบิดดัง ไม่ว่าสถานการณ์เป็นอย่างไรก็จะตามออกไปเพื่อไม่ให้ไนติงเกลถูกล้อมโจมตีอยู่คนเดียว ด้วยเหตุนี้เสบียงของทุกคนจึงถูกใส่เข้าไปในท้องของฟราน แม้ไม่อาจรับรองว่าเธอจะขุดเปิดทางหนีออกไปได้ แต่อย่างน้อยก็สามารถปีนตามคนอื่นกลับไปยังค่ายที่ตั้งเอาไว้ก่อนหน้านี้ได้

สุดท้ายกลายเป็นว่าผลลัพธ์จากการระเบิดกลับดีเกินคาด หลังเสียงดังสนั่นผ่านไปแล้ว ร่างเปลือกของหนอนกลืนกินที่กำลังขุดผนังถ้ำพลันหยุดการเคลื่อนไหวไป พวกสัตว์อสูรตัวอื่นๆ เองก็หนีหายไปคนละทิศคนละทาง

"ข้าจัดการเอง" เอเลน่ารับไนติงเกลที่สลบไม่ได้สติมา หลังจากสิ้นสุดการต่อสู้ครั้งนี้ แม่มดของทาคิลาก็ดูจะให้ความเคารพต่อแม่มดผมทองคนนี้มากขึ้นอย่างเห็นได้ชัด

"ไม่เอาระเบิดไปโยนใส่มันอีกสักสองสามกล่องหรือ" ไลต์นิ่งมองสัตว์ประหลาดที่บิดไปบิดมาอยู่บนเพดานถ้ำก่อนจะพูดอย่างยังไม่สาแก่ใจว่า "ดูเหมือนมันยังไม่ตายเลยนะ"

"สู้กับหมาจนตรอกอันตรายที่สุด ยิ่งไปกว่านั้นเจ้าก็แบกระเบิดขึ้นไปได้มากสุดแค่กล่องเดียว ข้าว่าอย่าเสี่ยงดีกว่า" อกาธาบอกด้วยน้ำเสียงจริงจัง "เอาไว้กองทัพที่หนึ่งมารวมตัวกันแล้ว ช้าเร็วมันก็ต้องตายอยู่ดี"

"อืม...ก็ได้" สาวน้อยลังเลอยู่ครู่หนึ่ง สุดท้ายจึงพยักหน้าตกลง

ในตอนที่ทุกคนกำลังจะออกไป สัตว์ประหลาดพลันส่งเสียงกรีดร้องด้วยความเศร้าโศกขึ้นมา เมื่อเสียงร้องอู้อี้อันทุ้มต่ำนี้ดังขึ้นผิวน้ำในบึงกลับเกิดการเปลี่ยนแปลงทันใด

ภายใต้แสงไฟที่ส่องสว่าง โครงกระดูกขนาดใหญ่ก็พุ่งทะยานขึ้นมาจากผิวน้ำแล้วกางกรงเล็บกระดูกตรงไปยังเพดานถ้ำ แม้จะอยู่ท่ามกลางกระแสน้ำที่เชี่ยวกราก มันก็ยังรักษาความมั่นคงเอาไว้ได้

สัตว์ประหลาดปล่อยหนวดที่ยึดร่างกายแล้วทิ้งตัวลงมาจากเพดานถ้ำ ตัวของมันตกลงสู่กรงเล็บพอดิบพอดี โครงกระดูกจมลงไปในน้ำอย่างรวดเร็วทำให้เกิดคลื่นเป็นระลอก น้ำในบึงจำนวนมากซัดขึ้นมาบนฝั่ง กระทั่งลำธารแห่งความมืดมิดที่ไหลมายังถูกผลักให้ไหลกลับไปชั่วขณะ จากนั้นกรงเล็บกระดูกก็หุบลง สัตว์ประหลาดถูกห่อหุ้มอยู่ในนั้นก่อนจะค่อยๆ จมลงไปในบึง ควันสีขาวลอยโขมงทันทีที่เปลวไฟบนตัวของมันสัมผัสกับผิวน้ำ กลิ่นเหม็นไหม้แสบจมูกพลันลอยคลุ้งในอากาศ

ในชั่วขณะที่ศัตรูกำลังจะจมหายลงไป ทุกคนต่างมองเห็นลูกตาจำนวนมากบนร่างกายของมัน แม้ลูกตาครึ่งหนึ่งจะหายไปแล้ว แต่ในแววตาของลูกตาที่เหลือยังเผยให้เห็นความอาฆาตแค้นอย่างรุนแรง

จากนั้นน้ำในบึงที่หมุนวนก็กลืนเจ้าสัตว์ประหลาดลงไปราวกับว่ามันไม่เคยอยู่ในถ้ำแห่งนี้มาก่อน

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

https://bit.ly/3lmWjaU